

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **Ing. V. B.**, narozený dne X
bytem X

proti

žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Křížová 25, 225 08 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 6. 2023, č. j. X,

takto:

I. Žaloba **se zamítá**.

I. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 29. 6. 2023, č. j. X, jímž byly zamítnuty žalobcovy námitky a potvrzeno rozhodnutí žalované ze dne 6. 4. 2023, č. j. X (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím žalovaná přiznala žalobci podle § 29 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“) od 3. 6. 2022 starobní důchod ve výši 24 173 Kč, jehož výše ke dni 1. 1. 2023 činila 26 456 Kč.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Žaloba

2. Žalobce v podané žalobě uvedl, že v prvostupňovém rozhodnutí mu byla zohledněna celková doba pojištění do 3. 2. 2021 [jako doba pojištění osoby pečující o osobu blízkou, která je závislá na pomoci jiné osoby podle § 5 odst. 2 písm. d) zákona o důchodovém pojištění]. Žalobce však pečoval o svoji matku, která byla osobou závislou na pomoci jiné osoby ve stupni IV (úplná závislost) až do dne 28. 11. 2021, kdy zemřela.
3. Dále žalobce uvedl, že dle prvostupňového rozhodnutí má v osobním listě důchodového pojištění evidovanou dobu pojištění do dne 3. 2. 2021 v celkové délce 48 let a 159 dnů. Z osobního listu důchodového pojištění z roku 2006 však vyplývá, že ke dni 2. 6. 2019 měl dosáhnout celkové doby pojištění v délce 46 a 278 dnů. Údaje o délkách dob pojištění na těchto osobních listech se tedy neshodují a neshodují se ani údaje o výši vyměřovacího základu. Žalobci nadto nebylo do doby pojištění započteno období od 12. 1. 2022 do 31. 10. 2022, kdy byl veden evidenci uchazečů o zaměstnání.
4. Je tedy evidentní, že žalovaná nezapočetla žalobci do doby pojištění, jednak celou dobu, kdy pečoval o osobu blízkou závislou na pomoci jiné osoby, (od 3. 2. 2021 do 28. 11. 2021), jednak dobu, kdy byl veden v evidenci uchazečů o zaměstnání až ke dni, kdy mu byl přiznán starobní důchod, (od 12. 1. 2022 do 3. 6. 2022). Žalovaná tato období rovněž nezohlednila při stanovení vyměřovacího základu. Tím se žalovaná podle žalobcova názoru dopustila porušení § 5 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění.
5. Žalobce je také přesvědčen, že žalovaná vycházela při svém rozhodování z nesprávně stanovené výše vyměřovacího základu 243 000 Kč za rok 1999. Z rozsudku zdejšího soudu ze dne 16. 3. 2006, č. j. 40 Cad 156/2005-20 vyplývá, že žalobce v řízení před soudem předložil listinné důkazy týkající se tohoto období, které byly následně předmětem projednání mezi žalobcem a žalovanou dne 24. 4. 2006 a 4. 5. 2006. Žalobce při projednání předložil žalované mimo jiné dodatečný platební výměr Finančního úřadu v Ústí nad Labem, z něhož vyplývá, že žalobci byl dodatečně stanoven základ daně pro daň z příjmů fyzických osob za rok 1999 ve výši 1 928 096,30 Kč a vyměřena daň z příjmu ve výši 164 076 Kč. Žalovaná proto měla podle žalobce tyto skutečnosti zohlednit a odpovídajícím způsobem jeho vyměřovací základ za rok 1999 upravit, což však neučinila.

Vyjádření žalované k žalobě

6. Žalovaná ve svém vyjádření shrnula žalobní námitky a dále uvedla, že žalobce od 17. 8. 1999 pobíral částečný invalidní důchod, od 28. 2. 2001 plný invalidní důchod, následně od 22. 7. 2005 znovu částečný invalidní důchod (od ledna 2010 přetransformován na invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně), který mu byl od 3. 6. 2022 podle § 61a zákona o důchodovém pojištění z důvodu dosažení věku 65 let změněn na důchod starobní. Dne 30. 11. 2022 podal žalobce u Okresní správy sociálního zabezpečení Děčín žádost přiznání starobního důchodu ode dne 3. 6. 2022. Žalovaná o žalobcově žádosti rozhodla tak, jak žalobce požádal. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobci od 3. 6. 2022 přiznán starobní důchod ve výši 24 173 Kč měsíčně, který po následných valorizacích vzrostl od 1. 1. 2023 na částku 26 456 Kč. Proti prvostupňovému rozhodnutí brojl žalobce námitkami, které se v podstatě shodují s námitkami, jež posléze uplatnil v podané žalobě. Žalovaná po pečlivém přezkoumání věci dospěla k názoru, že žalobcovým námitkám nelze vyhovět. Proto je napadeným rozhodnutím zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. V napadeném

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rozhodnutí přitom žalovaná objasnila žalobci velice podrobně způsob výpočtu jeho starobního důchodu.

7. K žalobcově námitce týkající se rozdílných dob pojištění a výši vyměřovacích základů v evidenčních listech důchodového pojištění žalovaná uvedla, že žalobce před přiznáním starobního důchodu pobíral částečný invalidní a plný invalidní důchod. Každý z důchodů byl vypočten jinak dle tehdy platných pravidel. Z tohoto důvodu se doby pojištění a vyměřovací základy (výdělky) u obou důchodů liší. V případě invalidních důchodů je mimo jiné v souladu se zákonem o důchodovém pojištění ode dne jeho přiznání dopočtena doba do dosažení důchodového věku, a ta je následně započtena do získané celkové doby pojištění, z níž se pak stanovuje výše invalidního důchodu. V případě starobního důchodu tato dopočtená doba chybí, neboť u starobního důchodu se zohledňuje jen skutečně odpracovaná doba a získané náhradní doby pojištění. Skutečnost, že žalobce před tím, než bylo rozhodováno o žádosti o starobní důchod pobíral invalidní důchod, byla také v souladu s § 19 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění při stanovování výše žalobcova starobního důchodu zohledněna. Žalobci byl proto v souladu s tímto ustanovením důchod vyměřen z výpočtového základu, z něhož byl žalobci vyměřen předchozí invalidní důchod, neboť tento výpočtový základ byl vyšší než žalobcův osobní vyměřovací základ pro výpočet starobního důchodu určený podle § 16 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění.
8. Dále žalovaná uvedla, že doba péče o matku podle § 5 odst. 2 písm. d) zákona o důchodovém pojištění nemohla být žalobci započtena do celkové doby pojištění. Žalobce v souladu s § 32 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění dosáhl důchodového věku (63 let a 8 měsíců) dne 3. 2. 2021 a tohoto dne mu podle § 28 a § 29 zákona o důchodovém pojištění vznikl nárok na starobní důchod. Z ustanovení § 34 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění přitom vyplývá, že pojištěnci lze ode dne vzniku nároku na starobní důchod jako dobu pojištění zohlednit pouze dobu, po kterou vykonával výdělečnou činnost. Doba péče o osobu blízkou, která je závislá na pomoci jiné osoby, však výdělečnou činností není. Ode dne, kdy žalobci vznikl nárok na starobní důchod, proto již nebylo možno v celkové době pojištění skutečnost, že žalobce i nadále (od 3. 2. 2021 do 28. 11. 2021) pečoval o svou matku, zohledňovat. Žalobce však nezohledněním této doby nebyl poškozen. Doba péče získaná žalobcem po vzniku nároku na starobní důchod byla vyloučena z celkové doby pojištění při výpočtu žalobcova osobního vyměřovacího základu.
9. Namítá-li žalobce, že mu nebylo v době pojištění zohledněno období, kdy byl evidován jako uchazeč o zaměstnání (od 12. 1. 2022 do 31. 10. 2022 s podporou a od 1. 11. 2022 do 30. 11. 2022 bez podpory), i v tomto případě platí, že se nejedná o výdělečnou činnost. I když je tato doba za podmínek stanovených v § 5 odst. 2 písm. a) zákona o důchodovém pojištění považována za dobu pojištění, nelze ji z tohoto důvodu taktéž po vzniku nároku na starobní důchod do doby pojištění zahrnout. Jelikož byl žalobce evidován jako uchazeč o zaměstnání až poté, kdy mu vznikl nárok na starobní důchod, nebylo by proto možno toto období v celkové době pojištění v žádném případě zohlednit. Žalobce byl navíc evidován jako uchazeč o zaměstnání v roce 2022, tedy ve stejném roce, v němž požádal o přiznání starobního důchodu. Z ustanovení § 18 odst. 1 a 4 zákona o důchodovém pojištění přitom vyplývá, že rozhodným obdobím pro stanovení osobního vyměřovacího základu je období, které začíná rokem 1986 a končí kalendářním rokem, který bezprostředně předchází roku přiznání důchodu. Tím je v žalobcově případě rok 2021. Období, v němž byl žalobce v roce 2022 v evidenci uchazečů o zaměstnání, proto nemohlo být v žádném případě bráno v potaz při stanovení jeho osobního vyměřovacího základu.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

10. Co se týče žalobcem namítané nesprávně stanovené výše vyměřovacího základu za rok 1999, žalovaná se touto otázkou zabývala opakovaně již v době před vydáním napadeného rozhodnutí, o čemž byl žalobce informován kupříkladu již dopisem ze dne 5. 3. 2008. Ve věci upřesnění výše vyměřovacích základů žalobce za roky 1999, 2000 a 2002, kdy vykonával samostatně výdělečnou činnost, proběhla se žalobcem jednání na Okresní správě sociálního zabezpečení Ústí nad Labem ve dnech 24. 4. a 4. 5. 2006. Při tomto jednání bylo také přihlédnuto k platebnímu výměru č. 1020003943 ze dne 7. 10. 2002, č. j. 179021/02/214911/5269, a rozhodnutí Finančního úřadu v Ústí nad Labem o odvolání ze dne 22. 1. 2023, č. j. 8362/03/214911/5269. Jednání se žalobcem byla uzavřena s výsledkem, že nebyly zjištěny žádné nedostatky v přehledu o příjmech a výdajích za kalendářní rok 1999 podaného žalobcem podle § 15 odst. 1 zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, (dále jen „zákon o pojistném na sociální zabezpečení“). Toto zjištění je uvedeno v záznamu z jednání, který podepsal také žalobce. Výše žalobcova vyměřovacího základu za rok 1999 se tedy ani po jednání nezměnila, neboť se potvrdila její správnost. V této souvislosti žalovaná dodala, že rozsudkem zdejšího soudu ze dne 9. 10. 2008, č. j. 42 Cad 8/2008-26, byla zamítnuta žaloba, kterou žalobce napadl rozhodnutí žalované, jímž bylo rozhodováno o výši jeho invalidního důchodu. V řízení před soudem se žalobce domáhal mimo jiné i přezkoumání vyměřovacího základu za rok 1999. Soud dospěl k závěru, že žalovaná při určování výše žalobcova invalidního důchodu postupovala správně, pokud u vyměřovacího základu žalobce za rok 1999 vycházela z částky 243 000 Kč.
11. V závěru svého vyjádření žalovaná uvedla, že při stanovování výše starobního důchodu žalobce postupovala přesně podle zákona o důchodovém pojištění. Podaná žaloba je proto podle jejího názoru nedůvodná a měla by být soudem zamítnuta.

Další vyjádření žalobce

12. Žalobce na vyjádření žalované reagoval podáním, v němž uvedl, že dle vyjádření žalované měl dosáhnout důchodového věku ke dni 3. 2. 2021. Rozhodnutím žalované ze dne 30. 5. 2022, č. j. X však byl žalobci přiznán starobní důchod od 3. 6. 2022. Ani při podávání žádosti o starobní důchod žalobce nikdo neupozornil, že nárok na něj má již od 3. 2. 2021. Podle žalobce proto existuje rozpor mezi daty, k nimž mu vznikl nárok na starobní důchod. Z tohoto důvodu jsou pak podle žalobce nesprávné i úvahy žalované ohledně možnosti zohlednění období, kdy pečoval o svou matku, a období, kdy byl veden v evidenci uchazečů o zaměstnání, při stanovení osobního vyměřovacího základu.
13. Dále žalobce uvedl, že akceptuje závěry vyplývající z rozsudku zdejšího soudu ze dne 9. 10. 2008 č. j. 42 Cad 8/2008-26, ohledně dob pojištění a výše vyměřovacích základů a z toho vyplývající výměry důchodu, na který ve svém vyjádření poukázala žalovaná. Přesto je však pro žalobce zarážející postup Okresní správy sociálního zabezpečení Ústí nad Labem, která při opravách žalobcem podaných přehledů příjmů a výdajů postupovala v souladu s rozsudkem zdejšího soudu ze dne 16. 3. 2006, č. j. 40 Cad 156/2005-20, ale přitom nestanovila žalobci na základě nově zjištěných údajů ve svůj prospěch vyšší pojistné.

Posouzení věci soudem

14. O žalobě rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 věty první a druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce s rozhodnutím věci bez jednání výslovně souhlasil a žalovaná se po řádném poučení,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřila.

15. Důvodem pro nařízení jednání nebyla ani potřeba dokazování. Žalobcem navržené důkazy rozhodnutím Okresní správy sociálního zabezpečení Děčín ze dne 4. 1. 2022, č. j. 45002/136189 /21/120/FM, prvostupňovým rozhodnutím, osobními listy důchodového pojištění ze dne 30. 5. 2006 (důchod plný invalidní) a ze dne 22. 2. 2023 (důchod starobní), záznamem z jednání žalobce na Okresní správě sociálního zabezpečení Ústí nad Labem ze dne 24. 4. 2006 a 4. 5. 2006, platebním výměrem č. 1020003943 ze dne 7. 10. 2002, č. j. 179021/02/214911/5269, a rozhodnutím Finančního úřadu v Ústí nad Labem o odvolání ze dne 22. 1. 2003, č. j. 8362/03/214911/5269 a rozhodnutím žalované ze dne 30. 5. 2022, č. j. X jsou součástí žalovanou předloženého správního spisu, jímž se dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, publ. pod č. 2383/2011 Sb. NSS). Soud neprovedl ani žalobcem navržený důkaz potvrzením Úřadu práce České republiky - Krajská pobočka v Ústí nad Labem, kontaktní pracoviště Děčín, ze dne 30. 11. 2022, č. j. DCA-36650/2022-DO1, potvrzujícím, že žalobce byl veden v evidenci uchazečů o zaměstnání nejméně v době od 12. 1. 2022 do 31. 10. 2022, protože tato skutečnost je mezi žalobcem a žalovanou nesporná a vyplývá i z obsahu předloženého správního spisu. Provedení tohoto důkazu by proto bylo nadbytečné.
16. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věť první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
17. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
18. Ze spisového materiálu zjistil soud následující skutečnosti.
19. Žalobce se narodil dne 3. 6. 1957.
20. Rozhodnutím žalované ze dne 16. 9. 1999 byl žalobci přiznán ode dne 17. 8. 1999 částečný invalidní důchod. Při stanovování výše částečného invalidního důchodu vycházela žalovaná z údajů o dobách pojištění evidovaných na osobním listu důchodového pojištění žalobce ze dne 13. 9. 1999 za jednotlivá období od 1. 9. 1972 do 16. 8. 1999 a dále z dopočtené doby pojištění od 17. 8. 1999 do 2. 6. 2019. Celková takto stanovená doba pojištění činila 46 let a 278 dní a osobní vyměřovací základ 15 428 Kč.
21. Dne 31. 5. 2001 podal žalobce žádost o plný invalidní důchod. Rozhodnutím žalované ze dne 18. 6. 2001 byl žalobci plný invalidní důchod přiznán ode dne 22. 5. 2001. Při stanovování výše plného invalidního důchodu vycházela žalovaná z údajů o dobách pojištění

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

evidovaných na osobním listu důchodového pojištění žalobce ze dne 11. 6. 2001 za jednotlivá období od 1. 9. 1972 do 31. 12. 1999 (dle zde uvedených údajů vyměřovací základ žalobce jakožto osoby samostatně výdělečně činné za rok 1999 představoval částku 243 000 Kč) a dále z dopočtené doby pojištění od 22. 5. 2001 do 2. 6. 2019. Celková takto stanovená doba pojištění činila 45 let a 136 dní.

22. Proti rozhodnutí žalované ze dne 18. 6. 2001 podal žalobce žalobu, v níž se domáhal, aby mu byl plný invalidní důchod přiznán již ode dne 21. 2. 2001, dále namítal, že vyměřovací základ za rok 1999 je v jeho osobním listu důchodovém listu uveden v nesprávné výši a nesouhlasil s tím, že v tomto listu vůbec není zahrnuto období roku 2000.
23. Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 9. 5. 2002, č. j. 40 Ca 611/2001-20, žalobě žalobce vyhověl, rozhodnutí žalované ze dne 18. 6. 2001 zrušil a vrátil k dalšímu řízení s tím, že žalovaná bude vycházet z toho, že žalobce se stal plně invalidním dne 28. 2. 2001.
24. Rozhodnutím žalované ze dne 9. 8. 2002 byl žalobci přiznán ode dne 28. 2. 2001 plný invalidní důchod. Při stanovování výše plného invalidního důchodu vycházela žalovaná z údajů o dobách pojištění evidovaných na osobním listu důchodového pojištění žalobce ze dne 27. 6. 2002 za jednotlivá období od 1. 9. 1972 do 31. 12. 1999 (dle zde uvedených údajů vyměřovací základ žalobce jakožto osoby samostatně výdělečně činné za rok 1999 představoval částku 243 000 Kč) a dále z dopočtené doby pojištění od 28. 2. 2001 do 2. 6. 2019. Celková takto stanovená doba pojištění činila 45 let a 219 dní a osobní vyměřovací základ 16 664 Kč. Výše plného invalidního důchodu proto byla žalobci stanovena z přepočteného osobního vyměřovacího základu (17 773 Kč, koeficient nárůstu 1,1494, původní výše 15 428 Kč), z něhož žalovaná vycházela při stanovování výše částečného invalidního důchodu, který byl žalobci přiznán rozhodnutím žalované ze dne 16. 9. 1999.
25. Rozhodnutím žalované ze dne 3. 6. 2005 byl žalobci s účinností ode dne 22. 7. 2005 plný invalidní důchod odňat. Žalobu, který žalobce proti tomuto rozhodnutí podal, zamítl Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 16. 3. 2006, č. j. 40 Cad 155/2005-29.
26. Rozhodnutím žalované ze dne 18. 7. 2005 byl žalobci přiznán ode dne 22. 7. 2005 částečný invalidní důchod. (Dle posouzení zdravotního stavu žalobce ze dne 24. 5. 2005 u něho došlo k poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti o 50 %.) Při stanovování výše částečného invalidního důchodu vycházela žalovaná z údajů o dobách pojištění evidovaných na osobním listu důchodového pojištění žalobce ze dne 13. 7. 2005 za jednotlivá období od 1. 9. 1972 do 31. 12. 1999 (dle zde uvedených údajů vyměřovací základ žalobce jakožto osoby samostatně výdělečně činné za rok 1999 představoval částku 243 000 Kč) a od 1. 1. 2001 do 21. 7. 2005 a dále z dopočtené doby pojištění od 22. 7. 2005 do 2. 6. 2020. Celková takto stanovená doba pojištění činila 46 let a 278 dní. Procentní výměra důchodu byla stanovena procentní sazbou z výpočtového základu, který činil 12 340 Kč, což odpovídalo osobnímu vyměřovacímu základu 23 598 Kč za 46 let pojištění.
27. Proti tomuto rozhodnutí žalobce brojil žalobou, v níž namítal, že při stanovení výše důchodu mu nesprávně nebyla započtena doba pojištění za roky 2000 a 2002, přestože v těchto letech vykonával samostatnou výdělečnou činnost a řádně podal za tyto kalendářní roky přehled o příjmech a výdajích.
28. Žalovaná v reakci na podanou žalobu vydala rozhodnutí ze dne 11. 11. 2005, jímž své přechozí rozhodnutí zrušila a znovu přiznala žalobci ode dne 22. 7. 2005 částečný invalidní důchod. Při stanovování výše částečného invalidního důchodu vycházela žalovaná z údajů

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

o dobách pojištění evidovaných na osobním listu důchodového pojištění žalobce ze dne 24. 10. 2005 za jednotlivá období od 1. 9. 1972 do 21. 7. 2005 (dle zde uvedených údajů vyměřovací základ žalobce jakožto osoby samostatně výdělečně činné za rok 1999 představoval částku 243 000 Kč) a dále z dopočtené doby pojištění od 22. 7. 2005 do 2. 6. 2020. Celková takto stanovená doba pojištění činila 47 let a 271 dní.

29. Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 16. 3. 2006, č. j. 40 Cad 156/2005-20 však přesto žalobě vyhověl, rozhodnutí žalované ze dne 18. 7. 2005 ve znění rozhodnutí ze dne 11. 11. 2005 zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění rozsudku soud konstatoval, že žalovaná sice po vydání druhého rozhodnutí soudu sdělila, že jeho vydáním žalobce uspokojila, s tím se však soud nemohl ztotožnit. I když žalovaná ve svém novém rozhodnutí zohlednila při stanovení důchodu žalobcem nově prokázanou dobu, nelze z odůvodnění jejího rozhodnutí zjistit, zda se zabývala požadavkem žalobce na započítání výdělků za rok 2000 a kontrolou jím dosažených výdělků v roce 2002 a jeho pochybnostmi o správnosti provedeného zápočtu jeho výdělků za rok 1999. Žalobce přitom předložil na podporu svých tvrzení řadu důkazů (rozhodnutí Finančního úřadu v Ústí nad Labem ze dne 22. 1. 2003, č. j. 8362/03/214911/5269, o odvolání žalobce proti jeho platebnímu výměru č. 1020003943 ze dne 7. 10. 2002, č. j. 179021/02/214911/5269, dopis Ministerstva financí ze dne 22. 2. 2005, vyúčtování záloh na pojistném za rok 2002, výzvu Finančního úřadu v Děčíně ze dne 18. 8. 2005, přehled o příjmech a výdajích za roky 2000 a 2002, přiznání k dani z příjmu za rok 2002). Uložil proto na žalované, aby ve spolupráci s příslušnou okresní správou sociálního zabezpečení zhodnotila žalobcem nově předložené důkazy a o jeho nároku znovu rozhodla.
30. Platebním výměrem č. 1020003943 Finančního úřadu v Ústí nad Labem ze dne 7. 10. 2002, č. j. 179021/02/214911/5269, byl žalobci dodatečně stanoven základ daně z příjmů fyzických osob za rok 1999 ve výši 1 928 096,30 Kč a vyměřena daň ve výši 645 740 Kč. Rozhodnutím Finančního úřadu v Ústí nad Labem ze dne 22. 1. 2003, č. j. 8362/03/214911/5269, byl na základě odvolání žalobce platební výměr č. 1020003943 změněn tak, že se žalobci stanovuje základ daně ve výši 628 804,30 Kč a vyměřuje daň ve výši 164 076 Kč. Rozhodnutím ze dne 22. 5. 2005, č. j. 53/100 252/2004-533, Ministerstvo financí zamítlo žádost žalobce o prominutí daně z příjmů fyzických osob za rok 1999 ve výši 164 076 Kč. Výzvou ze dne 18. 8. 2005 Finanční úřad v Děčíně vyzval žalobce v reakci na jeho žádost o prominutí nedoplatku daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1999 ve výši 164 076 Kč k prokázání skutečností, které v žádosti uváděl jako důvody pro prominutí nedoplatku.
31. Přípisem ze dne 5. 4. 2006 žalovaná požádala Okresní správu sociálního zabezpečení Ústí nad Labem o přešetření žalobcových vyměřovacích základů za roky 1999, 2000 a 2002. Sdělením ze dne 7. 4. 2006 žalovaná o přešetřování vyměřovacích základů informovala žalobce.
32. Ve dnech 24. 4. a 4. 5. 2006 proběhlo za účasti žalobce jednání na Okresní správě sociálního zabezpečení Ústí nad Labem, o němž byl vyhotoven záznam z jednání ze dne 4. 5. 2006, který podepsal mimo jiné také žalobce. Z tohoto záznamu vyplývá, že předmětem jednání byla kontrola přehledů o příjmech a výdajích za roky 1999, 2000, a 2002 podaných žalobcem jako osobou samostatně výdělečně činnou podle § 15 odst. 1 zákona o pojistném na sociální zabezpečení. V přehledu za rok 1999 nebyly zjištěny žádné nedostatky. V přehledu za rok 2000 nebyl chybně uveden vyměřovací základ, v důsledku čehož žalobce nehradil v roce 2001 a 2002 zálohy na pojistné ve správné výši. Žalobce v průběhu jednání předložil

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rozhodnutí Finančního úřadu v Ústí nad Labem ze dne 22. 1. 2003, č. j. 8362/03/214911/5269, jímž mu byla dodatečně vyměřena daň z příjmů fyzických osob za rok 1999, a v návaznosti na to sdělil, že nebude podávat opravu přehledu o příjmech a výdajích za rok 1999.

33. Dne 9. 5. 2006 byly žalované doručeny výsledky požadovaného přeshetření. Z těchto výsledků vyplývá, že žalobce si jako osoba samostatně výdělečně činná pro rok 1999 určil osobní vyměřovací základ ve výši 243 000 Kč.
34. Sdělením ze dne 16. 5. 2006 žalovaná informovala žalobce, že na základě nově potvrzené výše vyměřovacích základů v letech 1999, 2000 a 2002 vydá nové rozhodnutí o přiznání částečného invalidního důchodu. V souvislosti s nově prokázanými dobami pojištění a výší vyměřovacích základů bude předmětem přezkumu také výše žalobci dříve přiznaného plného invalidního důchodu.
35. Rozhodnutím žalované č. I ze dne 7. 8. 2006 byl žalobci přiznán ode dne 28. 2. 2001 plný invalidní důchod, a to v částkách ve výroku rozhodnutí vyčíslených pro konkrétně specifikovaná období počínaje dnem přiznání a konče lednem 2005. Při stanovování výše plného invalidního důchodu vycházela žalovaná z údajů o dobách pojištění evidovaných na osobním listu důchodového pojištění žalobce ze dne 30. 5. 2006 (důchod plný invalidní) za jednotlivá období od 1. 9. 1972 do 27. 2. 2001 (dle zde uvedených údajů vyměřovací základ žalobce jakožto osoby samostatně výdělečně činné za rok 1999 představoval částku 243 000 Kč) a dále z dopočtené doby pojištění od 28. 2. 2001 do 2. 6. 2019. Celková takto stanovená doba pojištění činila 46 let a 278 dní a osobní vyměřovací základ 17 075 Kč. Výše plného invalidního důchodu proto byla žalobci stanovena z přepočteného osobního vyměřovacího základu (17 773 Kč, koeficient nárůstu 1,1494, původní výše 15 428 Kč), z něhož žalovaná vycházela při stanovování výše částečného invalidního důchodu, který byl žalobci přiznán rozhodnutím žalované ze dne 16. 9. 1999.
36. Rozhodnutím č. II ze dne 7. 8. 2006 žalovaná zamítla žalobcovu žádost o zvýšení částečného invalidního důchodu, neboť dodatečně provedený zápočet dob pojištění byl zcela bez vlivu na předchozí rozhodnutí žalované ze dne 11. 5. 2005, které proto zůstává v platnosti. Při svém rozhodování vycházela žalovaná z údajů o dobách pojištění evidovaných na osobním listu důchodového pojištění žalobce ze dne 30. 5. 2006 (důchod částečný invalidní) za jednotlivá období od 1. 9. 1972 do 21. 7. 2005 (dle zde uvedených údajů vyměřovací základ žalobce jakožto osoby samostatně výdělečně činné za rok 1999 představoval částku 243 000 Kč) a od 22. 7. 2005 do 2. 6. 2020. Celková takto stanovená doba pojištění činila 46 let a 279 dní.
37. Obě rozhodnutí žalobce napadl žalobou, které Krajský soud v Ústí nad Labem s ohledem na skutečnost, že žalovaná se se žalobcem navrhaným zrušením obou rozhodnutí ztotožnila, vyhověl, rozsudky ze dne 16. 3. 2007, č. j. 42 Cad 193/2006-24 a č. j. 42 Cad 282/2006-13, zrušil rozhodnutí č. I a č. II a vrátil obě věci žalované k dalšímu řízení.
38. Rozhodnutím č. I ze dne 28. 1. 2008 žalovaná rozhodla, že žalobci zvyšuje od 27. 7. 2002 plný invalidní důchod, který mu náležel do 21. 7. 2005, a to v částkách ve výroku rozhodnutí vyčíslených pro konkrétně specifikovaná období počínaje dnem přiznání a konče lednem 2005.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

39. Rozhodnutím č. II žalované ze dne 28. 1. 2008 byl žalobci od 22. 7. 2005 přiznán částečný invalidní důchod, a to v částkách ve výroku rozhodnutí vyčíslených pro konkrétně specifikovaná období počínaje dnem přiznání a konče lednem 2008.
40. Sdělením ze dne 5. 3. 2008 žalovaná mimo jiné informovala žalobce, že před vydáním obou rozhodnutí se obrátila na Okresní správu sociálního zabezpečení v Ústí nad Labem se žádostí o přehesnění vyměřovacích základů žalobce za rok 1999, 2000 a 2002. Po přehesnění byla pro výpočet důchodu zohledněna nově prokázaná doba pojištění od 1. 1. 2000 do 27. 2. 2001 a vyměřovací základ za rok 2000. Výše vyměřovacího základu za rok 1999 se nezměnila.
41. Proti oběma rozhodnutím podal žalobce žalobu, v níž obdobně jako v nyní projednávané věci namítal, že v případě rozhodnutí č. I nebyla při stanovení výše důchodu správně zohledněna doba pojištění v roce 1999 získaná výkonem samostatné výdělečné činnosti, ačkoliv mu byl rozhodnutím Finančního úřadu v Ústí nad Labem ze dne 22. 1. 2003, č. j. 8362/03/214911/5269, dodatečně stanoven základ daně z příjmů fyzických osob za rok 1999 a vyměřena daň příjmů ve výši 164 076 Kč, což dne 4. 5. 2006 žalované doložil, a že v případě rozhodnutí č. II nebyla při stanovení výše důchodu vůbec zohledněna doba pojištění, kterou získal v letech 2005 a 2006 výkonem zaměstnání a tomu odpovídající vyměřovací základ.
42. Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 9. 10. 2008, č. j. 42 Cad 8/2008-26, žalobu proti oběma rozhodnutím zamítl, neboť žalobcovy námitky neshledal důvodnými. Z osobního listu důchodového pojištění, které bylo nedílnou součástí rozhodnutí č. I zjistil, že žalovaná při stanovování výše plného invalidního důchodu plně zohlednila i dobu pojištění za rok 1999. Dále soud konstatoval, že žalovaná taktéž při výpočtu výše tohoto důchodu správně vycházela pro daný rok z vyměřovacího základu 243 000 Kč. Žalovaná v případě osob samostatně výdělečně činných vychází při stanovování vyměřovacího základu z jejich pokladů. Pokud žalobce neohlásil příslušné okresní správě sociálního zabezpečení, že na základě rozhodnutí finančního úřadu u něj došlo k změně ve výši příjmu za tento rok, a jeho vyměřovací základ měl být proto vyšší a neuhradil zároveň příslušný rozdíl v pojistném, který mu v důsledku toho vznikl, vycházela žalovaná správně z té výše vyměřovacího základu, která odpovídala dřívějšímu žalobcovu oznámení. Při stanovení výše žalobcova částečného invalidního důchodu pak žalovaná správně nezohlednila doby pojištění a vyměřovací základy, které žalobce získal v letech 2005 a 2006. Žalobci byl přiznán částečný invalidní důchod ode dne 22. 7. 2005 a poslední rokem rozhodného období pro stanovení osobního vyměřovacího základu je rok bezprostředně předcházející roku přiznání důchodu. Při výpočtu výše žalobcova důchodu proto mohl být vztahy v úvahu pouze vyměřovací základy do roku 2004 a k příjmům z let 2005 a 2006 nelze přihlížet. Samotná doba pojištění získaná v letech 2005 a 2006 do výpočtu zahrnuta byla, a to v rámci dopočtené doby pojištění.
43. Rozhodnutím Okresní správy sociálního zabezpečení Děčín ze dne 4. 1. 2022, č. j. 45002/136189/21/120/FM, bylo rozhodnuto, že žalobce v době od 1. 10. 2014 do 10. 12. 2014 a od 1. 4. 2015 do 28. 11. 2021 pečoval osobně v plném rozsahu o svou matku, která byla v době od 1. 10. 2014 do 30. 6. 2015 osobou závislou na pomoci jiné osoby ve stupni III (těžká závislost) a v době od 1. 7. 2015 do 28. 11. 2021 osobou závislou na pomoci jiné osoby ve stupni IV (úplná závislost).
44. Rozhodnutím ze dne 30. 5. 2022, č. j. X, žalovaná rozhodla, že žalobci namísto invalidního důchodu pro invaliditu druhého stupně náleží ode dne 3. 6. 2022 starobní důchod, neboť

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalobce dne 3. 6. 2022 dosáhl věku 65 let. Tímto dnem proto žalobci zanikl nárok na invalidní důchod pro invaliditu daného stupně a vznikl nárok na starobní důchod ve výši, ve které mu dosud náležel invalidní důchod (11 338 Kč).

45. Dne 30. 11. 2022 podal žalobce u Okresní správy sociálního zabezpečení Děčín žádost o starobní důchod s požadovaným datem přiznání 3. 6. 2022. Od tohoto dne také žádal o výplatu důchodu. V žádosti mimo jiné také uvedl, že od 1. 10. 2014 do 10. 12. 2014 a od 1. 4. 2015 do 28. 11. 2021 pečoval jako o osobu závislou o svou matku, od 29. 11. 2021 do 11. 1. 2022 nikde nepracoval ani nebyl v evidenci Úřadu práce České republiky a od 12. 1. 2022 až dosud v jeho evidenci je.
46. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobci přiznán ode dne 3. 6. 2022 starobní důchod, a to v částkách ve výroku rozhodnutí vyčíslených pro konkrétně specifikovaná období počínaje dnem přiznání a konče dnem 1. 1. 2023. Při stanovování výše starobního důchodu vycházela žalovaná z údajů o dobách pojištění evidovaných na osobním listu důchodového pojištění žalobce ze dne 22. 2. 2023 za jednotlivá období od 1. 9. 1972 do 28. 11. 2021 (dle zde uvedených údajů vyměřovací základ žalobce jakožto osoby samostatně výdělečně činné za rok 1999 představoval částku 243 000 Kč a doba od 3. 2. 2021 do 28. 11. 2021 nebyla zohledněna). Celková takto stanovená (neredukovaná) doba pojištění činila 48 let a 159 dní a celková výše výpočtového základu byla stanovena na částku 26 021 Kč.
47. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce námitky ze dne 17. 4. 2023, které se částečně shodují s jeho námitkami žalobními. Žalobce v námitkách vyjádřil nesouhlas s tím, že mu byla zohledněna celková doba pojištění pouze do 2. 2. 2021, neboť pečoval o svou matku až do dne 28. 11. 2021, kdy zemřela. Žalobce dále nesouhlasil se stanovením celkové doby pojištění v délce 48 let a 159 dní a celkovou výší výpočtového základu na částku 26 021 Kč, neboť v rozhodnutí žalované ze dne 18. 7. 2005 byl jeho důchod stanoven na základě osobního vyměřovacího základu ve výši 23 598 Kč při celkové době pojištění 46 let. Není proto podle žalobce možné, aby za dalších 17 let dosáhl jen tak malé změny vyměřovacího základu a získal jen o málo delší celkovou dobu pojištění. Žalobce taktéž považoval za nesprávné, že mu nebyl při stanovení důchodu započten vyměřovací základ za období od 3. 6. 1975 do 31. 12. 1985, kdy byl vojákem z povolání. Žalobce rovněž nesouhlasil s tím, že žalovaná nevycházela v případě vyměřovacího základu za rok 1999 z důkazů, které žalobce předložil na jednání s Okresní správou sociálního zabezpečení Ústí nad Labem ve dnech 24. 4. a 4. 5. 2006 včetně platebního výměru č. 1020003943 Finančního úřadu v Ústí nad Labem ze dne 7. 10. 2002, č. j. 179021/02 /214911/5269, ačkoliv jej podle žalobce na základě rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 16. 3. 2026, č. j. 40 Cad 156/2005-20, měla vzít v potaz.
48. Napadeným rozhodnutím žalovaná podané námitky zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Žalovaná nejprve v odůvodnění napadeného rozhodnutí zrekapitulovala výrok prvostupňového rozhodnutí, shrnula žalobcovy námitky a následně přistoupila k jejich vypořádání. S odkazem na § 18 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění konstatovala, že žalobci nemohly být při stanovení jeho osobního vyměřovacího základu zohledněny výdělky před rokem 1986, neboť to uvedené ustanovení vylučuje. Jeho osobní vyměřovací základ byl proto stanoven v souladu s § 16 zákona o důchodovém pojištění za rozhodné období, které je v žalobcově případě vymezeno roky 1986 až 2021, jenž je rokem bezprostředně předcházejícím roku přiznání důchodu. Dále žalovaná provedla přepočet osobního vyměřovacího základu žalobce, a to jednak podle § 16 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění na základě evidovaných ročních vyměřovacích základů, počtu

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

kalendářních dnů a délek vyloučených dob připadajících na rozhodné období, přičemž dospěla k částce 44 273 Kč, jednak podle § 19 odst. 1 na základě osobních vyměřovacích základů (15 428 Kč a 23 598 Kč), z nichž vycházela při stanovování výše částečného invalidního důchodu, který byl žalobci v minulosti dvakrát přiznán, přičemž dospěla k částkám 51 340 Kč a 51 350 Kč. V návaznosti na to uzavřela, že právě z posledně uvedené částky při stanovení výše žalobcova starobního důchodu vycházela, protože podle § 19 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění nesmí být žalobci, který dříve pobíral invalidní důchod, stanoven starobní důchod z nižšího vyměřovacího základu než dřívější důchod invalidní. Žalovaná dále uvedla, že v souladu s § 15 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění a § 1 nařízení vlády č. 356/2021 Sb., o výši všeobecného vyměřovacího základu za rok 2020, přepočítacího koeficientu pro úpravu všeobecného vyměřovacího základu za rok 2020, redukčních hranic pro stanovení výpočtového základu pro rok 2022 a základní výměry důchodu stanovené pro rok 2022 a o zvýšení důchodů v roce 2022, se žalobci osobního vyměřovacího základu do výpočtového základu plně započítává částka 17 121 Kč a ze zbývajících částky 26 %. Výpočtový základ žalobce proto skutečně činí 26 021 Kč. Následně žalovaná dokončila výpočet žalobcova starobního důchodu a dospěla při něm ke stejným částkám jako v prvostupňovém rozhodnutí. K žalobcově námitce týkající se nezapočtení doby péče o matku v období od 3. 2. 2021 do 28. 11. 2021 žalovaná shodně jako posléze ve vyjádření k žalobě s odkazem na § 5 odst. 2 písm. d), § 32 odst. 2 a § 34 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění uvedla, že tato nemohla být žalobci započtena do celkové doby pojištění, protože žalobce dosáhl důchodového věku (63 let a 8 měsíců) dne 3. 2. 2021 a tohoto dne mu vznikl nárok na starobní důchod. Od tohoto dne bylo možno jako dobu pojištění zohlednit pouze dobu, po kterou by žalobce vykonával výdělečnou činnost. Doby, po kterou pečoval o matku, proto již po vzniku nároku na důchod zohlednit nelze. Dále žalovaná konstatovala, že celková doba pojištění 48 let a 159 dnů byla stanovena na základě osobního listu důchodového pojištění ze dne 22. 2. 2023, v němž jsou evidovány veškeré doby pojištění žalobce, které jsou jí známy. Při stanovení výše invalidního důchodu však žalovaná postupovala odlišným způsobem, protože podle § 41 odst. 2, 4, 5 zákona o důchodovém pojištění se pro výši procentní výměry invalidního důchodu započítává jako doba pojištění i dopočtená doba, kterou je doba ode dne vzniku nároku na invalidní důchod do dosažení důchodového věku. Při přiznání částečného invalidního důchodu rozhodnutím ze dne 18. 7. 2005 proto byla žalobci do celkové doby pojištění zahrnuta i dopočtená doba od 22. 7. 2005 do 2. 6. 2020. Ohledně žalobcova nesouhlasu s výši vyměřovacího základu za rok 1999, žalovaná uvedla, že v rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 16. 3. 2026, č. j. 40 Cad 156/2005-20, je pouze konstatováno, že žalobce vznesl pochybnosti o výši vyměřovacího základu a předložil listinné důkazy, nikoliv že předložil důkazy o nesprávnosti určení výše tohoto vyměřovacího základu. Dále žalovaná stejně jako ve vyjádření k žalobě připomněla, že kromě jiného i ve věci upřesnění výše vyměřovacího základu žalobce za rok 1999 proběhla se žalobcem jednání na Okresní správě sociálního zabezpečení Ústí nad Labem ve dnech 24. 4. a 4. 5. 2006, a to s výsledkem, že s výsledkem, že nebyly zjištěny žádné nedostatky v přehledu o příjmech a výdajích za kalendářní rok 1999 podaného žalobcem podle § 15 odst. 1 zákona o pojistném na sociální zabezpečení jako osobou samostatně výdělečně činnou. Při tomto jednání bylo také přihlédnuto k platebnímu výměru č. 1020003943 ze dne 7. 10. 2002, č. j. 179021/02/214911/5269 a rozhodnutí Finančního úřadu v Ústí nad Labem o odvolání ze dne 22. 1. 2023, č. j. 8362/03/214911/5269. Rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 9. 10. 2008, č. j. 42 Cad 8/2008-26, byla nadto zamítnuta žaloba, kterou žalobce napadl rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

žalované, které se týkalo výše jeho invalidního důchodu. Soud přitom dospěl mimo jiné také k závěru, že při stanovování výše invalidního důchodu žalobce žalovaná správně vycházela ohledně vyměřovací základu žalobce za rok 1999 z částky 243 000 Kč.

49. Soud připomíná, že může žalobní námitky vypořádat i tím způsobem, že proti nim postaví vlastní právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2008, sp. zn. III.ÚS 989/08, bod 68, publ. pod N 26/52 SbNU 247). Smyslem soudního přezkumu také není podrobně opakovat již jednou vyřčené, proto lze v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkázat na toto odůvodnění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publ. pod č. 1350/2007 Sb. NSS).
50. Pro vznik nároku na starobní důchod je nutno v zásadě splnit dvě podmínky, které vyplývají z § 28 zákona o důchodovém pojištění: (i) dosáhnout důchodového věku a (ii) získat potřebnou dobu pojištění. K nim v některých případech ještě může přistoupit podmínka třetí, podmiňující vznik nároku na starobní důchod případným splněním dalších podmínek stanovených zákonem o důchodovém pojištění. Žádná taková se však v právě pojednávaném případě neuplatnila.
51. Vzhledem k tomu, že se žalobce narodil dne 3. 6. 1957 dosáhl důchodového věku dovršením 63 let a 8 měsíců života, tedy dne 3. 2. 2021. (Jeho důchodový věk se stanoví v souladu s § 32 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění podle přílohy k tomuto zákonu.) Mezi žalobcem a žalovanou není sporné, zda žalobce ke dni 3. 2. 2021 získal takovou dobu pojištění, aby mu vznikl nárok na starobní důchod – nejméně 35 let v souladu s § 29 odst. 1 písm. k) zákona o důchodovém pojištění. Sporná je mezi nimi otázka, z jaké celkové doby pojištění měla žalovaná vycházet, když žalobci prvostupňovým rozhodnutím, stanovovala výši jeho starobního důchodu.
52. Soud tedy souhlasí se žalovanou, že žalobci vznikl nárok na starobní důchod dne 3. 2. 2021, neboť nárok na důchod vzniká dnem splnění podmínek stanovených zákonem o důchodovém pojištění (§ 54 odst. 1 tohoto zákona) a žalobce všechny zákonem stanovené podmínky splnil právě dnem dosažení důchodového věku. Na tomto závěru nemohou nic změnit ani okolnosti, na které žalobce poukazoval ve svém podání, jímž reagoval na vyjádření žalované k žalobě (viz bod 12 výše).
53. Od samotného nároku na starobní důchod je totiž nutno striktně odlišovat nárok na výplatu důchodu. Nárok na důchod vzniká bez dalšího splněním podmínek stanovených zákonem. Pro vznik nároku na důchod tedy není potřeba činit jakékoliv další kroky. V případě výplaty důchodu tomu tak ale není. I když již vznikl nárok na důchod, nárok na jeho výplatu vznikne jen v případě, že je podána žádost o přiznání nebo vyplácení důchodu (§ 54 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění), neboť teprve tím je zahájeno řízení, v němž se o přiznání důchodu rozhoduje [§ 81 odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, (dále jen „zákon o organizaci a provádění sociálního zabezpečení“)]. Bez podání žádosti prostě nelze dosáhnout toho, aby byl důchod vyplácen (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 3 Ads 44/2006-45).
54. Je přitom zcela na vůli toho, komu již nárok na starobní důchod vznikl, zda si o přiznání a výplatu důchodu požádá, kdy tak učiní a od kdy bude jeho výplatu požadovat. Den, od kterého o přiznání důchodu žádá, přitom nemusí být totožný se dnem, kdy mu nárok na důchod vznikl. Stejně tak nemusí žádat o výplatu důchodu právě od toho dne, kdy žádost o přiznání důchodu podal. Může žádat o výplatu k datu pozdějšímu, ale i k datu dřívejšímu, a

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

to až pět let zpět ode dne, kdy mu nárok na důchod vznikl (§ 55 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění). Platí tedy, že podání žádosti o starobní důchod i uvedení data, od kdy má být přiznán a vyplácen, je výhradně v dispozici žadatele. Žalovaná je obsahem této žádosti vázána a nemůže sama rozhodnout o přiznání a výplatě důchodu od jiného data, než žadatel v žádosti uvedl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2007, č. j. 4 Ads 93/2006-58).

55. Jestliže žalobce podal až dne 30. 11. 2022 u Okresní správy sociálního zabezpečení Děčín žádost o přiznání starobního důchodu s tím, že požadoval jeho přiznání a výplatu ode dne 3. 6. 2022, nemohla žalovaná postupovat jinak, než žalobci přiznat důchod právě od 3. 6. 2022 a při jeho výplatě následně vycházet z toho, že ji také požadoval od tohoto data. Tato skutečnost ovšem nemá žádný vliv na to, že žalobci nárok na důchod vznikl již dne 3. 2. 2021. To, že žalobce uplatnil nárok na přiznání a výplatu starobního důchodu k pozdějšímu datu, než ke kterému tak mohl učinit, totiž nijak nemění okruh podmínek, jejichž splněním žalobci k určitému datu vznikl na důchod nárok. V důsledku takového jednání tedy nemůže ani dojít ke změně tohoto data. Pochybnosti o datu vzniku nároku na důchod nemůže vyvolat ani to, že žalobce dle svého tvrzení nebyl při podávání žádosti upozorněn, že mu nárok na důchod vznikl dne 3. 2. 2021 a že si může požádat o jeho přiznání a výplatu zpětně k tomuto datu. I pokud by tomu tak opravdu bylo, opět platí, že i taková skutečnost nijak nemění podmínky, na jejichž splnění je vznik nároku na důchod vázán.
56. Orgány sociálního zabezpečení mají povinnost poskytovat dotčeným osobám přiměřené poučení o jejich právech a povinnostech a nerespektování této povinnosti může řízení před těmito orgány zatížit vadou spočívající v podstatném porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, která by mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé, poučovací povinnost se však týká především poučení o právech a povinnostech vyplývajících právě z procesních předpisů (právních předpisů upravujících řízení před správními orgány). Poučovací povinnost týkající se otázek hmotného práva (typicky podmínek nároků na dávky včetně dávek důchodového pojištění) má své místo v řízení jen tehdy, pokud je to nezbytné pro dodržení zásady rovnosti účastníků řízení a nestranného přístupu k nim (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2008, č. j. 6 Ads 57/2007-42).
57. Žádost, kterou žalobce dne 30. 11. 2022 u Okresní správy sociálního zabezpečení Děčín podal, nevykazovala žádné vady a nedostatky a bylo v ní jasně uvedeno, od kdy žalobce přiznání a výplatu starobního důchodu požadoval. Obsah žádosti tedy nevyvolával žádné nejasnosti ohledně toho, čeho se žalobce jejím prostřednictvím domáhal. Za takového stavu věcí nebyl podle názoru soudu dán žádný důvod k tomu, aby byl žalobce při podávání žádosti upozorněn, že svůj nárok může uplatnit od dřívějšího data. Nic totiž nebránilo tomu, aby bylo žalobcově žádosti plně vyhověno, tedy aby mu byla dávka důchodového pojištění přiznána a vyplácena v souladu s jeho požadavkem od 3. 6. 2022. Stejně jako v případě jakéhokoli jiného žadatele, proto byla žalovaná obsahem jeho žádosti vázána a bylo její povinností respektovat jeho volbu. Bylo by naopak v rozporu se zásadou rovnosti a nestranného přístupu, pokud by zrovna v případě žalobce orgány sociálního zabezpečení postupovaly jinak. V tomto ohledu tudíž soud neshledává v postupu žalované žádné pochybení, které by mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.
58. Změnu data, ke kterému žalobci vznikl nárok na starobní důchod, nemohlo způsobit ani vydání rozhodnutí žalované ze dne 30. 5. 2022, č. j. X, jímž žalovaná rozhodla, že žalobci namísto invalidního důchodu pro invaliditu druhého stupně náleží ode dne 3. 6. 2022 starobní důchod ve stejné výši. Byť to může být do určité míry matoucí, neboť tímto

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

rozhodnutím žalované byl žalobci přiznán taktéž starobní důchod, nejedná se o „řádný“ starobní důchod, na který žalobci vznikl nárok ode dne 3. 2. 2021 a o nějž požádal dne 30. 11. 2022.

59. Žalobci byl rozhodnutím č. II žalované ze dne 28. 1. 2008 přiznán ode dne 22. 7. 2005 částečný invalidní důchod. Ten se v souladu s čl. II bodem 8 zákona č. 306/2008 Sb., kterým se mění zákon o důchodovém pojištění, zákon o organizaci a provádění sociálního zabezpečení a některé další zákony, vzhledem k tomu, že důvodem částečné invalidity žalobce byl pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti o 50 % (viz body 26 a 39 výše), s účinností od 1. 1. 2010 považoval za invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně. Nárok na tento důchod ovšem podle § 61 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění žalobci zanikl dnem 3. 6. 2022, kdy žalobce dosáhl věku 65 let a k tomuto dni transformoval na nárok na důchod starobní, přičemž výše vypláceného důchodu se v souladu § 61 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění nijak neměnila. Nejednalo se však o stejný druh důchodu, jaký byl následně žalobci přiznán prvostupňovým rozhodnutím.
60. Dnem zániku nároku žalobce na invalidní důchod z důvodu dosažení věku 65 let totiž vznikl žalobci nárok na „transformovaný“ starobní důchod, který vzniká zcela bez ohledu na to, zda jsou splněny podmínky pro přiznání „řádného“ starobního důchodu. Právě a jen o přiznání tohoto „transformovaného“ starobního důchodu také žalovaná rozhodnutím ze dne 30. 5. 2022, č. j. X, v řízení zahájeném nikoliv na žádost žalobce ale z moci úřední (§ 81 odst. 4 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení) rozhodla (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2018, č. j. 1 Ads 358/2017-53, bod 11).
61. Tímto rozhodnutím tedy nebylo rozhodováno o datu, k němuž žalobci vznikl nárok na „řádný“ starobní důchod ani o jeho přiznání a výplatě, protože se o „řádný“ starobní důchod, jehož přiznání je spojeno se splněním zcela jiných podmínek a rozhoduje se o něm pouze na základě žádosti, nejednalo. Zároveň jím ani nijak nebylo dotčeno právo žalobce počínaje dnem splnění podmínek pro vznik nároku na „řádný“ starobní důchod svůj nárok na přiznání a výplatu „řádného“ starobního důchodu od jím zvoleného data prostřednictvím podání příslušné žádosti uplatnit. Nárok na „transformovaný“ starobní důchod, který žalobci vznikl dne 3. 6. 2022, se s nárokem na „řádný“ starobní důchod, který žalobci vznikl dne 3. 2. 2021, totiž nijak navzájem nevylučují (§ 61a odst. 3 zákona o důchodovém pojištění) [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2014, č. j. 3 Ads 57/2013-15].
62. Právě ve vztahu ke dni 3. 2. 2021 proto také žalovaná zcela správně posuzovala při rozhodování o žalobcově žádosti ze dne 30. 11. 2022, prostřednictvím které poprvé uplatnil nárok na přiznání a výplatu „řádného“ starobního důchodu, jednotlivé doby pojištění získané žalobcem a možnost jejich zahrnutí do celkové doby pojištění stanovené pro účely určení výměry tohoto důchodu. Tedy těch dob pojištění, jejichž výčet obsahuje osobní list důchodového pojištění žalobce ze dne 22. 2. 2023. Pro započtení dob pojištění získaných před vznikem nároku na tento důchod a po jeho vzniku totiž zákon o důchodovém pojištění stanovuje odlišná pravidla.
63. Zatímco do celkové doby pojištění získané do vzniku nároku na starobní důchod lze za stanovených podmínek zahrnout nejen dobu pojištění (§ 11 a § 13 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění) ale také náhradní dobu pojištění (§ 12 a § 13 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění), po vzniku nároku na důchod již náhradní dobu pojištění do celkové doby pojištění zahrnout nelze (§ 33 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění). Po vzniku nároku na důchod již lze – jak správně připomněla žalovaná ve vyjádření k žalobě i

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

v napadeném rozhodnutí – v souladu s § 34 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění ve znění účinném do 31. 12. 2024, ať již v celkové době pojištění, nebo při stanovení výměry důchodu, zohlednit jen dobu výkonu výdělečné činnosti.

64. V projednávané věci přitom není sporu o tom, že ode dne 3. 2. 2021 až do vydání napadeného rozhodnutí žádnou výdělečnou činnost, kterou je podle § 17 zákona o důchodovém pojištění činnost uvedená v § 5 odst. 1 a v § 5 odst. 4 tohoto zákona, nevykonával. Žalobce v době od 3. 2. 2021 do 28. 11. 2021 pečoval o svou matku, jež byla v té době osobou závislou na pomoci jiné osoby ve stupni IV (úplná závislost), což je činnost uvedená v § 5 odst. 2 písm. d) zákona o důchodovém pojištění, a v době od 1. 12. 2022 nejméně do 30. 11. 2022 byl veden v evidenci Úřadu práce České republiky jako uchazeč o zaměstnání, což je činnost uvedená v § 5 odst. 2 písm. a) zákona o důchodovém pojištění.
65. Zároveň platí, že jak doba péče o osobu, která je závislá na pomoci jiné osoby podle § 5 odst. 2 písm. d) zákona o důchodovém pojištění, tak i doba vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání Úřadu práce České republiky jsou dobami vyloučenými, které do výpočtu osobního vyměřovacího základu nevstupují [§ 16 odst. 1 ve spojení s odst. 4 písm. e), g) zákona o důchodovém pojištění]. Na Úřadu práce České republiky byl žalobce nadto evidován v průběhu roku 2022. Jednalo se tedy o stejný rok, v kterém byl žalobci přiznán v souladu s jeho žádostí od 3. 6. 2022 „řádný“ starobní důchod. Na ten by však již při výpočtu osobního vyměřovacího základu žalobce nemohl být brán zřetel za žádných okolností, neboť rozhodné období pro výpočet žalobcova vyměřovacího základu končilo rokem předcházejícím (§ 18 zákona o důchodovém pojištění).
66. Je tedy zřejmé, že ani jednu z dob uvedených v bodě 64 odůvodnění tohoto rozsudku žalovaná nemohla zohlednit v celkové době pojištění ani v osobní vyměřovacím základu, z nichž při určování výměry „řádného“ starobního důchodu žalobce vycházela. V tomto ohledu nelze žalované nic vytýkat.
67. Soud neshledal žádné pochybení žalované ani při samotném stanovení jednotlivých dob pojištění zaznamenaných na osobním listu důchodového pojištění žalobce ze dne 22. 2. 2023, které žalovaná zohlednila v celkové době pojištění, z níž při určování výměry „řádného“ starobního důchodu žalobce vycházela (48 let a 159 dní). Z ničeho nevyplývá, že by žalovaná při jejich stanovování postupovala v rozporu s pravidly uvedenými v § 11 až § 14 zákona o důchodovém pojištění, jimiž byla povinna se při svém postupu řídit, a že by její zjištění nebyla v souladu s podklady, které jsou obsaženy ve správním spisu.
68. Žádného pochybení se žalovaná nedopustila ani stanovování osobního vyměřovacího základu žalobce. Žalovaná vycházela opět z podkladů obsažených ve spise a postupovala nejen v souladu se základními pravidly uvedenými v § 15 až § 17 zákona o důchodovém pojištění, ale nezapomněla ani zohlednit skutečnost, že žalobce v době před přiznáním „řádného“ starobního důchodu pobíral po dvakrát také důchod invalidní (od 17. 8. 1999 a od 22. 7. 2005). Proto osobní vyměřovací základ stanovila v souladu s § 19 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění tak, že vypočetla osobní vyměřovací základ žalobce nejen z údajů o dobách pojištění a vyměřovacích základech evidovaných na osobním listu důchodového pojištění žalobce ze dne 22. 2. 2023, ale rovněž z přepočtených vyměřovacích základů, z nichž vycházela při určování výměry žalobci dříve přiznaných invalidních důchodů a jejichž výše ke dni jejich přiznání činila 15 428 Kč a 23 598 Kč. Pro stanovení výměry „řádného“ starobního důchodu pak zcela správně vycházela z toho vyměřovacího základu, který byl nejvyšší. (Přepočtený základ pro částečný invalidní důchod, který byl žalobci

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

přiznán od 22. 7. 2005). Tento svůj postup žalovaná detailně popsala na str. 3 napadeného rozhodnutí. Jelikož se s ním soud zcela ztotožňuje, v podrobnostech na něj odkazuje. Pro úplnost soud dodává, že informace o způsobu výpočtu a výsledných hodnotách všech tří vyměřovacích základů lze nalézt i v osobním listu důchodového pojištění žalobce ze dne 22. 2. 2023 (část „B. Stanovení výpočtového základu“).

69. S právě uvedeným nejsou nikterak v rozporu ani údaje o evidovaných dobách pojištění a vyměřovacích základech obsažené v osobním listu důchodového pojištění žalobce ze dne 30. 5. 2006 (důchod plný invalidní), na který žalobce poukazoval v podané žalobě. Údaje zaznamenané v tomto listu důchodového pojištění byly jedním z podkladů pro stanovení výměry plného invalidního důchodu, která byla žalobci určena rozhodnutím č. I žalované ze dne 7. 8. 2006 (viz bod 35 výše). Při stanovení celkové doby pojištění a výměry musela totiž žalovaná u tohoto důchodu postupovat jiným způsobem, než v je tomu v případě „řádného“ starobního důchodu.
70. Hlavní rozdíl spočívá v tom, že případě starobního důchodu mohla žalovaná v celkové době pojištění zohlednit v souladu s § 11 až § 14 zákona o důchodovém pojištění pouze ty doby pojištění a náhradní doby pojištění, která žalobce skutečně získal. V případě plného invalidního důchodu, který žalobci náležel od 28. 2. 2001 do 22. 7. 2005 (viz body 21 až 25 výše), musela žalovaná zohlednit také § 41 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění ve znění účinném do 31. 12. 2009 (nyní § 41 odst. 4 tohoto zákona) a do celkové doby pojištění započíst i dobu od vzniku nároku žalobce na plný invalidní důchod do dosažení důchodového věku.
71. To znamená, že žalovaná musela postupovat tak, že do celkové doby pojištění zahrnula veškeré doby pojištění a náhradní doby pojištění, které žalobce skutečně získal do 27. 2. 2001 (den předcházející vzniku nároku na invalidní důchod), a dále do ní započítala bez přerušení dobu od 28. 2. 2001 (den, kdy nárok na invalidní důchod vznikl) do 2. 6. 2019 [podle § 32 odst. 3 písm. a) zákona o důchodovém pojištění účinného ke dni vzniku nároku na invalidní důchod by žalobce dosáhl důchodového věku v 62 letech]. Celková takto stanovená doba pojištění (od 1. 9. 1972 do 2. 6. 2019) pak skutečně činí 46 let a 278 dní, jak je uvedeno v osobním listu důchodového pojištění ze dne 30. 5. 2006 (důchod plný invalidní).
72. Tato doba pojištění přitom není v žádném rozporu s celkovou dobou pojištění 48 let a 159 dní uvedenou osobním listu důchodového pojištění žalobce ze dne 22. 2. 2023, z níž žalovaná vycházela při určování výměry „řádného“ starobního důchodu žalobce. Rozdíl těchto dvou dob totiž odpovídá časovému úseku 1 rok a 8 měsíců. To jinak řečeno znamená, že žalobce se zohledněním změny důchodového věku, který se u něho posunul právě o uvedený časový úsek, získal ke dni, kdy důchodového věku opravdu dosáhl, ve skutečnosti zcela stejně dlouhou celkovou dobu pojištění, jako v případě započtení doby dopočtené.
73. Nadto je zřejmé, že výměra plného invalidního důchodu nebyla žalobci stanovena pouze na základě údajů evidovaných v osobním listu důchodového pojištění žalobce ze dne 30. 5. 2006 (důchod plný invalidní). Z obsahu tohoto listu totiž plyne (část „B. Stanovení výpočtového základu“), že na základě těchto údajů zjištěný osobní vyměřovací základ (17 075 Kč) byl nižší než přepočtený osobní vyměřovací základ, z něhož žalovaná vycházela při stanovení výměry částečného invalidního důchodu žalobce, který byl žalobci přiznán od 17. 8. 1999 (viz body 20, 24 a 35 výše). Žalovaná tedy v souladu s § 19 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, jehož znění se po dobu účinnosti tohoto zákona v tomto směru nijak nezměnilo, vycházela

při stanovení výměry jeho plného invalidního důchodu právě z tohoto vyššího vyměřovacího základu.

74. Osobní vyměřovací základ zjištěný z údajů evidovaných v osobním listu důchodového pojištění ze dne 30. 5. 2006 (důchod plný invalidní) tedy nehrál při stanovení výměry plného invalidního důchodu žalobce žádnou roli. Žádnou roli pak nemohl hrát ani při stanovování výměry žalobcova „řádného“ starobního důchodu. Jestliže byl po přepočtení nižší než osobní vyměřovací základ, z něhož byl stanoven první invalidní důchod žalobce, byl by logicky nižší než osobní vyměřovací základ, z něhož byl stanoven druhý invalidní důchod žalobce a který byl následně žalovanou použit právě při stanovování výměry „řádného“ starobního důchodu. Žalovaná tedy postupovala racionálně, pokud s ním vůbec nekalkulovala.
75. Žalovaná rovněž nepochybila v otázce stanovení výše žalobcova vyměřovacího základu za rok 1999. To ostatně ve své reakci na vyjádření žalované k podané žalobě uznal i žalobce. Není sporu o tom, že výši osobního vyměřovacího základu 243 000 Kč za rok 1999 si žalobce sám určil jako osoba samostatně výdělečně činná a žalovaná z ní ve všech případech, kdy stanovovala výměru žalobcových důchodů konzistentně vycházela. Není rovněž sporu o tom, že žalobce ani poté, co předložil žalované rozhodnutí Finančního úřadu v Ústí nad Labem ze dne 22. 1. 2003, č. j. 8362/03/214911/5269, jímž mu byl dodatečně stanoven základ daně z příjmů fyzických osob za rok 1999 ve výši 628 804,30 Kč a odpovídající daň z příjmu ve výši 164 076 Kč neučinil žádné kroky ke změně zvolného vyměřovacího základu za rok 1999 (viz bod 32 výše). Ani orgány sociálního zabezpečení nezjistily ohledně tohoto vyměřovacího základu žádné nedostatky a jeho výše tak zůstala nezměněna (viz body 34 a 40 výše).
76. Za tohoto stavu věci tak zůstávají i nadále v platnosti závěry, které zdejší soud vyslovil již v rozsudku ze dne 9. 10. 2008, č. j. 42 Cad 8/2008-26 a které rekapituloval v bodě 42 odůvodnění tohoto rozsudku.
77. Žalobce jako osoba samostatně výdělečně činná měl právo si výši osobního vyměřovací základu za rok 1999 zvolit, a to za splnění podmínek uvedených § 5a odst. 1 a 2 zákona o pojistném na sociální zabezpečení ve znění účinném do 31. 12. 2000. (Stručně řečeno vyměřovací základ nesměl být nižší než 35 % příjmu ze samostatné výdělečné činnosti po odpočtu výdajů vynaložených na jeho dosažení, zajištění a udržení a zároveň musel činit nejméně trojnásobek částky, do níž se započítává plně část osobního vyměřovacího základu pro stanovení výpočtového základu pro vyměření důchodu z důchodového pojištění.) Jestliže žalobce tyto podmínky splňoval a podal u příslušné okresní správy sociálního zabezpečení způsobem a ve lhůtě stanovené v § 15 odst. 1 zákona o pojistném na sociální zabezpečení přehled o příjmech a výdajích za tento kalendářní rok, který neměl žádné vady a nedostatky, nemohly orgány sociálního zabezpečení do jeho volby nijak zasahovat.
78. Pokud následně na základě rozhodnutí Finančního úřadu v Ústí nad Labem ze dne 22. 1. 2003, č. j. 8362/03/214911/5269, vyšlo najevo, že žalobcův příjem ze samostatné činnosti za rok 1999 měl být vyšší, než uvedl v podaném přehledu, bylo především jeho povinností podle § 15 odst. 2 zákona o pojistném na sociální zabezpečení ve znění účinném do 31. 12. 2007 tuto změnu ohlásit příslušné okresní správě sociálního zabezpečení nejpozději do osmi dnů ode dne, kdy se o ní dověděl, a následně, pokud by mu byla sděleno, že mu vznikl na pojistném dluh tento dluh zaplatit. Takto žalobce nepostupoval. Žalovaná, když se zhruba se zpožděním tří let dozvěděla o rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

Finančního úřadu v Ústí nad Labem ze dne 22. 1. 2003, č. j. 8362/03/214911/5269, žádné nedostatky týkající se výše žalobcem zvoleného vyměřovacího základu za rok 1999 neshledala. V takovém případě ovšem nebyl dán žádný důvod k tomu, aby byl žalobci z její strany dodatečně stanovován vyměřovací základ v jiné výši, než si on sám zvolil a byl po něm požadován doplatek pojistného.

79. Logicky pak nebyl dán žádný důvod ani k tomu, aby žalovaná při stanovování výměty žalobcova „řádného“ starobního důchodu, vycházela z jiné výše vyměřovacího základu za rok 1999 než z právě žalobcem určené 243 000 Kč.
80. Soud tedy uzavírá, že dospěl k závěru, že žaloba není v rozsahu uplatněných žalobních bodů důvodná a podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji tudíž jako nedůvodnou zamítl.
81. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a procesně úspěšné žalované náhrada nákladů řízení ze zákona nepřísluší. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 17. února 2025

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.